

הוכן ע"י כולל עיין הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daff@dafyom.ico.il

מנחות דף קב.

אליבא דר"ש האם אמרינן בדבר העומד להעשות כאילו הוא עשוי?

לענין פדיון - שהוא כדיבור	לענין זריקה - שזה במעשה	
אמרינן	לא אמרינן ¹	לרב אשי
אמרינן	אמרינן	לחולקים על רב אשי

המביא אשם תלוי ונודע לו בזמנים כדלהלן שלא חטא, מה הדין?

קודם שחיטה	אחר שחיטה קודם זריקה	אחר זריקת הדם	
חוזר להיות חולין ²	הדם ישפך והבשר ישרף	הבשר יאכל	לר' מאיר
יסתאב ויפלו דמיו לנדבה	הדם ישפך והבשר ישרף	הבשר יאכל	לחכמים
יקרב כאשם תלוי	ספק ³	הבשר יאכל	לר' אליעזר

מנחות דף קב:

האם חיבת הקודש שמועלת להכשר טומאה, הוא רק לאיפסולי גופיה, או גם להקרא טמא ולמנות בו ראשון ושני ולשרוף אותו? [תוד"ה כ'].

מדאורייתא - לשרוף על זה	מדרבנן - לענין לתלות	
בעיא דריש לקיש ⁴	מהני חיבת הקודש ⁵	לרב אשי
בעיא דריש לקיש	בעיא דריש לקיש	לרב יוסף

¹ אכן כתבו התוס' (ד"ה דאי) בתרוצם השני, שגם רב אשי מודה באופן שלבסוף זרק, שחשבינן כבר משעה שעומד לזרוק כזרוק דמי, וכל מה שבא רב אשי לחלוק הוא באופן דאיירי בסוגין שאירע פסול קודם זריקה, ובזה ס"ל שלא אמרינן גם לר"ש כזרוק דמי היות שהוא מחוסר מעשה - ואינו חשוב שהיה לו שעת היתר לכהנים.

² דהיה כאן הקדש בטעות, ולצד שלא חטא לא הקדישו בכלל. וחכמים חולקים וס"ל שכן הקדישו באותה שעה מחמת שהיה לבו נוקפו.

³ הנה סברת ר"א שאדם יכול להתנדב אשם תלוי בכל יום, וא"כ לטעמיה לכאורה גם אם נודע לו אחר שחיטה צריך שיהיה האשם כשר. ועי' שפת אמת כאן, ובשטמ"ק בכריתות (דף כג: אות ח') שכתב דמספקא לן אי אתיא כר"א.

⁴ ולכן בצריד של מנחות [היינו גוש סולת שלא התערב טוב בשמנו שלא הוכשר לקבל טומאה אלא מחמת חיבת הקודש כעצים ולבונה] שנגע בו שרץ, מסתפק בזה ריש לקיש האם חיבת הקודש מהני גם למנות בו ראשון ושני שישרפו אותו.

⁵ ולכן נותר ופרה מטמאים טומאת אוכלים מכח חיבת הקודש אפי' שהם עומדים לשריפה ויש לכאורה לחושבן כעפר בעלמא.

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) ilco@dafyom.daf@

מנחות דף קב:

האומר "הרי עלי במחבת" או "הרי זו במחבת" והביא במרחשת, או שנדר להיפך במחרשת וכו' והביא במחבת, מה הדין?

"הרי עלי במחבת / במרחשת"	"הרי זו במחבת / במרחשת"	
כשר - דנדבה אחרת היא	פסול - דקבע כלי	כשלא אמרו לו האנשים כלום
פסול - דאין לומר שבא לנדבה אחרת	פסול - דקבע כלי	כשאמרו לו האנשים לא כך נדרת ⁶

האומר "הרי עלי שני עשרונות להביא בכלי אחד" - והביא בשני כלים וקמץ שני קמצים, באופנים דלהלן מה הדין?

"הרי עלי ב' עשרונות בכלי אחד"	"שני עשרונות <u>אלו</u> בכלי אחד"	
כשר - דנדבה אחרת היא	פסול - דשינה בקמצים ⁷	כשלא אמרו לו האנשים כלום
פסול - דאין לומר שבא לנדבה אחרת	פסול - דשינה בקמצים	כשאמרו לו האנשים לא כך נדרת

האומר "הרי עלי שני עשרונות להביא בשני כלים" - והביא בכלי אחד, וקמץ קמיצה אחת או שתיים, מה הדין.

"הרי עלי ב' עשרונות בשני כלים"	"שני עשרונות <u>אלו</u> בשני כלים"	
כשר - דנדבה אחרת היא	ביכול לקמוץ רק קומץ אחד : פסול ביכול לקמוץ שני קמצים : כשר ⁸	כשלא אמרו לו האנשים כלום
ביכול לקמוץ רק קומץ אחד : פסול ביכול לקמוץ שני קמצים : כשר	ביכול לקמוץ רק קומץ אחד : פסול ביכול לקמוץ שני קמצים : כשר	כשאמרו לו האנשים לא כך נדרת

⁶ הגם שדין זה לא כתוב במשנה אלא גבי שני כלים, כבר כתבו המפרשים שהוא הדין לרישא גבי מחבת ומרחשת, ופשוט.

⁷ פי', דכיון שנדר להביא בכלי אחד והביא בשני כלים הרי הוא קומץ שני קמצים במקום אחד וזה לא כמו שנדר, ועוד דהרי זו מנחה חסרה דהוציא ממנה שני קמצים להקטרה במקום אחד.

⁸ הנה בסיפא של המשנה גבי אמרו לו בשני כלים נדרת והוא בכל אופן נתן לכלי אחד הרי זה "כשתי מנחות שנתערבו", ופירש"י שהדין בזה שאם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה כשרות, ואם לאו פסולות. והוסיף רש"י, דגם מה שאמרינן לעיל "אלו להביא בשני כלים והביא בכלי אחד - פסול" מיירי שאין יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה, אבל אם יכול לקמוץ הם כשרות. [וע' בתוד"ה כשתי].